

kunne lignedes omtrent 7,000 Rbd. paa Frederiksberg Commune. I denne Commune vil fremdeles, saaledes som den høitærede Indenrigsminister selv oplyste, upaatvilelig den aller største Deel af Communens Udgifter blive lignet paa Formue og Veilighed og ikke paa Hartkorn, og jeg finder dette ganske i sin Orden efter denne Communes særlige Bestaaffenhed. Den høitærede Minister sagde, at der er Communer i Kjøbenhavns Amtsradskreds, hvor der lignedes indtil $\frac{3}{4}$ af Beløbet paa Formue og Veilighed; jeg tør ikke sige det med Bestemthed, men jeg tror, at der er Communer i Kjøbenhavns Amtsradskreds, hvor der lignedes endog et større Beløb paa Formue og Veilighed, jeg tror endog saa indtil $\frac{7}{8}$. Veder os imidlertid antage, at $\frac{2}{3}$ er det Forhold, hvori der lignedes i Frederiksberg Commune paa Formue og Veilighed, det vil altsaa sige, at Bestemmelsen i § 19 vil føre til paa eengang og med eet Slag at lægge over 5,000 Rbd. mere over paa Beboerne af Frederiksberg Commune, end hvad de tidligere have maattet bære. Jeg tror, dette er noget for meget at komme med paa eengang, men jeg skal forøvrigt her kun henlede Opmærksomheden derpaa. Hvad der gjælder om Frederiksberg, vil vistnok ogsaa kunne finde Anvendelse paa flere andre Communer, der staae i et lignende Forhold som Frederiksberg, og navnlig gjælder dette de andre Stækker, som vi have her i Landet, som f. Ex. Silkeborg og Nørre-Sundby. Jeg tror navnlig, at Nørre-Sundby vil kunne blive meget haardt medtaget, hvis Bestemmelsen i § 19 virkelig bliver til Lov. Overalt vil jeg tillade mig at minde om, at man, medens man ganske vist med nogen Føje kan sige, at det er billigt, at disse Stækker bidrage til Amtets Udgifter i et større Forhold end efter deres Hartkorn, maa man dog paa den anden Side heller ikke drive denne Sætning just til den hyderste Spids. Det lader sig nemlig ikke nægte, at man igrunder med samme Ret kan sige, at det er billigt, at Kjøbstæderne i større Forhold bidrage til forskjellige af Amtets Udgifter, f. Ex. til Veiene, thi dersom Stækkerne have Gavn af Veiene i Amtet, have Kjøbstæderne sandelig ogsaa stor Gavn af Veiene i det Amt, hvori de ligge. Det forekommer

mig ganske i Almindelighed, at det vel kunde fortjene at overveies, om det ikke vilde være naturligt og rigtigt at arbejde hen til, at saadanne ganske abnorme Landcommuner som Frederiksberg, Silkeborg, Nørre-Sundby osv. gif over til at blive, hvad de virkelig efter deres Væsen ere, Kjøbstæder. — Eigeoverfor de enkelte Beboere er det navnlig §§ 9, 10 og 12, som have Betydning, og her fremtræder et meget vigtigt Spørgsmaal, det ikke tidligere har været behandlet af noget af de ærede Medlemmer, der have haft Ordet. I § 9 hedder det: „Under Tigningen paa Formue og Veilighed indbrages alle Personer, der paa den Tid, den foretages, have Bopæl i Kommunen.“ Hvad vil det nu sige: „have Bopæl i Kommunen?“ Der staaer endvidere i § 12: „Ingen er pligtig til for samme Tidsrum at hvide personlig Skat til 2 Communer, medmindre han maa anses paa eengang at have fast Bopæl i begge;“ herefter skalde man altsaa troe, at „fast Bopæl“ var noget mere end Bopæl, altsaa at § 9 fordrer mindre end § 12. Man kan derhos see af Motiverne, at det har været Meningen, at man med § 10 navnlig har villet ramme Leierne, idet det er Meningen med Bestemmelse, at den i Pl. 20de December 1803 hjemlede særegne Bestatning af Leiere af Sommerboliger eller Hytter fremtidig skalde bortfalde, eftersom denne Bestemmelse bliver overflødig ved Lovudkastet. Men er det da Meningen med § 9, at alle de Personer skulle rammes, der have en Bopæl i Kommunen paa den Tid, Tigningen foregaaer, eller skal den forstaaes saaledes, at de skulle boe, det vil sige være tilstede paa deres Bopæl, opholde sig i Kommunen paa den Tid, Tigningen foregaaer? Det vil let sees, at dette Spørgsmaals Besvarelse er af en ganske overordentlig Betydning. Hvis alle de Personer skulle medtages under Tigningen, som have en Bopæl i Kommunen, ville altsaa alle de Personer, som eie en Eiendom eller et Sted i Kommunen, hvor de have en Bopæl staaende, blive indbragne under Tigningen og komme til at maatte svare deres Bidrag for hele Aaret. Jeg vil imidlertid antage, at det just ikke har været Meningen, at § 9 skal forstaaes saaledes, men at man ved § 10